

[Tyrol]

at man skal gå helt anderledes radikalt til værks; derfor kan vi ikke støtte det forslag, som foreligger her.

Edith Holm (KrF):

Fra kristeligt folkepartis side mener vi ikke, at tiden er inde til at tage bundne midler ud, selv om dette lovforslag må ses som led i bestræbelserne for at stimulere en øget beskæftigelse inden for byggesektoren. Vi har i kristeligt folkeparti støttet boligbyggeriet på anden måde, og vi vil derfor tage afstand fra forslaget.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet har lige fra starten, hvor tanken om tvangsindgreb fra politisk side i overenskomster meldte sig, vendt sig imod noget sådant. Retsforbundet har bestandig, siden tanken om tvangsindfrysning af visse dele af de overenskomstmæssige betalinger opstod, været imod noget sådant, når det var på politisk diktat, det skulle gennemføres. Retsforbundet var modstander af det asocialt virkende, kriseskærpende augustforlig, også anno 1976. Vi advarede imod det og søgte at hindre dets politiske gennemførelse.

Retsforbundet har hele tiden søgt at få de indefrosne dyrtidsportioner tøet op og udbetalt til de retmæssige ejere, lønmodtagerne. Retsforbundet har søgt at få gennemtrumfet respekt om den individuelle ejendomsret, herunder også dispositionsret over disse midler.

Da vi ikke kunne komme igennem med det, søgte vi at opnå en kollektiv beslutningsproces vedrørende optøning, således at spørgsmålet om en sådan lagdes ud til urafstemning blandt alle medarbejderne af dyrtidsfonden: lønmodtagerne. Vi var oprigtig talt ikke i tvivl om, hvad det ville resultere i. Det var, at vore modstandere, herunder socialdemokratiet og – ja, man tror det næsten ikke – minsandten også SF foruden de borgerlige, deriblandt de konservative – de var heller ikke i tvivl om resultatet øjensynlig – knipsede lønmodtagerinteresserne ved at stemme retsforbundets ændringsforslag ned.

Retsforbundet foreslog så en folkeafstemning om sagen; det smagte dog af fugl. De fleste vælgere er jo lønmodtagere og dermed medarbejdere af de indefrosne dyrtidsportioner. Heller ikke det kunne vi komme igennem

med. Socialdemokratiet, SF, de konservative og andre borgerlige gik igen imod lønmodtagernes interesser i et massivt flertal. Heller ikke forsøg med gradvis frigivelse i et dog noget fremrykket tempo har vi haft held til at komme igennem med.

Men man vil altså forstå, at retsforbundet på næsten alle tænkelige måder har søgt at få lempet for udbetaling af disse midler til deres ejere, så de kunne få reel glæde af dem – men uden held.

Nu ligger der et forslag her på bordet fra konservativ side, et forslag, der åbner en lille bitte ventil for, at lønmodtagerne i særlige situationer, ved husopførelse og i andre særlige situationer skitseret i bemærkningerne, kan få penge udbetalt. Det er et meget begrænset forslag, og derfor kan vi absolut ikke istemme noget hallelujaråb i anledning af forslaget, uanset Bibelens ord om den større glæde, det bør vække med syndere, der omvender sig, end med de altid retfærdige.

De konservative, der var medansvarlige for uretfærdigheden, der blev begået i 1976–77, skal dog have applaus fra vor side, for forslaget peger i den rigtige retning, om end langtfra tilstrækkeligt. Retsforbundet vil støtte forslaget og højst sandsynligt søge det udvidet med ændringsforslag, der åbner endnu mere for lønmodtagernes rettigheders varetagelse.

Retsforbundet finder i øvrigt, at forslaget vil indebære en boligpolitisk retfærdighedshandling over for parcelhusinteresserede som modstykke til lejerboligernes finansieringsmuligheder. At det tilmed vil lempe på byggekrisen, er jo heller ingen skade til.

Keld Andersen (KF):

Der er vel næppe nogen, der vil modsige mig, når jeg drager den konklusion, at der, om end der nok var en del sympati for forslaget, i hvert fald ikke var flertal derfor.

Det er jo de betingelser, der er for et oppositionsparti.

Inden jeg besvarer de enkelte spørgsmål, der er stillet, vil jeg godt sige lidt om baggrunden for, at det konservative folkeparti har fremsat dette lovforslag.

Det har vi gjort, fordi der næppe er nogen anden branche end byggebranchen, der i meget lang tid har lidt under regeringens manglende evne til i tide at tilrettelægge og fremkomme med den nødvendige økonomiske